

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2495/14

לפני: כבוד המשנה לנשיאה א' רובינשטיין
כבוד השופטת ד' ברק-ארז
כבוד השופטת ע' ברון

המערערת: י.א.נ.י יועצים בע"מ

נגד

המשיב: מנהל מע"מ ת"א

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב
(השופט אלטוביה) מיום 26.2.14 בע"מ 28112-10-12

תאריך הישיבה: ח' בשבט התשע"ו (18.01.2016)

בשם המערערת: עו"ד שלומי ואקנין

בשם המשיב: עו"ד טליה נעים

פסק דין

המשנה לנשיאה א' רובינשטיין:

א. ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב- יפו (השופט אלטוביה) בע"מ 28112-10-12 מיום 26.2.14, במסגרתו נדחה ערעור על החלטת המשיב מיום 13.9.12 לדחות את השגת המערערת, ולחייבה בתשלום מס ערך מוסף בסך 1,889,665 שח. עניין הערעור – שאלת חבותה של המערערת בתשלום מע"מ בגין כספים שקיבלה בעקבות הסכם פשרה בינה לבין חברת "מנוף חברה לניהול קרנות פנסיה בע"מ".

רקע

ב. ביום 1.12.2002 נכרת הסכם בין המערערת לבין חברת "ידידים הולדינג" (להלן ידידים), המחזיקה בשליטה מלאה בחברת הניהול "מנוף חברה לניהול קרנות פנסיה

בע"מ" (להלן מנוף). בהסכם זה (להלן הסכם 2002) התחייבו הצדדים, בין היתר, כדלקמן:

"התחייבויות י.א.נ.י.:

3. י.א.נ.י. מתחייבת לייעץ לידידים בכל הקשור ל:

- 3.1 פיתוחה של חברת ניהול קרן הפנסיה מנוף הביטוח בע"מ... (להלן מנוף)
- 3.2 אסטרטגיות ניהוליות (בעיקר בתחום התוכנה)
- 3.3 פיתוח מוצרים פנסיוניים וביטוחיים קשורים
- 3.4 אמצעי מיכון.

התחייבויות ידידים:

4. בתמורה להתחייבויות י.א.נ.י. כאמור בסעיף 3 שלעיל תשלם ידידים לי.א.נ.י. סכום כסף בש"ח השווה ל-1% מגביית הפרמיות של מנוף בגין אוכלוסיית הסתדרות המורים שתצטרף לתכנית הפנסיה בקרן החל מתחילת ההסכם.

התשלום כאמור לעיל כולל מע"מ כחוק ויבוצע עד העשירי לחודש בגין החודש הקודם.

5. מוסכם בין הצדדים שהתמורה המשולמת לי.א.נ.י. כאמור בסעיף 4 שלעיל תשולם לי.א.נ.י. מבלי שצד א' תוכל להקטינה עקב טענות בדבר היקף העבודה שהושקעה על ידי י.א.נ.י. ו/או טיב העבודה ו/או העובדה אם ידידים או מי מטעמה ביקשה מי.א.נ.י. לתת יעוץ כלשהו ו/או לבצע עבודה כל שהיא או לא."

ג. כך, התחייבה המערערת לתת שירותי יעוץ לפיתוח מוצרים פנסיוניים, אסטרטגיות ניהוליות ואמצעי מיכון בתמורה לאחוז מתקבולי קרן הפנסיה של המורים החדשים. כן נקבע כי תוקף ההסכם הוא למשך 20 שנים ממועד חתימתו, עם אופציה למערערת להאריכו למשך 5 שנים נוספות.

ד. בסופו של יום נמכרו מניותיה של ידידים ל"הראל חברה לביטוח", והשירות שניתן על ידי המערערת בקשר עם פיתוח קרן הפנסיה היה מצומצם ביותר, ולא הגיע לכדי פיתוח המוצרים והתוכנות הנדרשות לצורך ניהול הקרן.

ה. המערערת מצידה תבעה את מימוש הסכם 2002. לאחר שהגישה המערערת בקשה למינוי בורר, ולאחר הליך הידברות וגישור, נחתם ביום 10.10.10 הסכם פשרה בין המערערת למנוף. בהסכם הוחלט על סילוק הדדי של טענות ותביעות בכל הקשור להסכם מ-2002, לרבות התחייבויות וזכויות מכוחו. הוסכם, כי מנוף תשלם למערערת סך 13.7 מליון ₪, כולל מע"מ.

ו. לאחר חתימת הסכם הפשרה, פנתה המערערת למשיב ודיווחה, תוך טענה שאינה חבה במע"מ בגין הסכום שקיבלה. משבחן את הנושא, הוציא המשיב שומה הקובעת, כי המערערת חייבת בתשלום המע"מ על התשלום שקיבלה. המערערת השיגה על החלטה, וביום 13.9.12, לאחר מספר דיונים, דחה המשיב את השגתה, וקבע כי התשלום שקיבלה ניתן לה כנגד מכירת זכות חוזית לקבל אחוז אחד מהפרמיה של חברי הסתדרות המורים שהצטרפו לתכנית הפנסיה, ולא כנגד שירותים עתידיים שהתחייבה לתת או כפיצוי בגין הימנעות ממתן שירות עתידי, ועל כן, בהתאם לדין, חויבה במע"מ.

ז. על החלטה זו עירערה המערערת לבית המשפט המחוזי, בטענה כי עסקינן בתמורה שנתקבלה בגין הסכם 2002, ומועד חיובו במע"מ חלף זה מכבר.

פסק הדין של בית המשפט המחוזי

ח. ביום 26.2.14 נדחה ערעור המערערת ונקבע כי היא מחויבת בתשלום המע"מ בעבור הסכום ששולם. בית המשפט בחן האם הסכום שקיבלה המערערת ב-2010, בהסכם הפשרה, הוא בעבור מכירה של זכויות שהיו לה מכוח הסכם 2002, או שמא מדובר בתשלום בעד שירותים שהייתה עתידה להעניק לידידים ומנוף, אשר לגביהם הוסכם כי לא יוענקו בעתיד. בית המשפט שלל את האפשרות כי התשלום הוא בתמורה לשירותים שניתנו או שעתידה היתה המערערת לתת, וקבע כי התמורה בסך 13.7 מליון ₪ שקיבלה ניתנה בעד מכירת הזכויות שניתנו לה בהסכם 2002, קרי, אחוז אחד מתקבולי הפרמיה של מנוף, וזאת במסגרת הפשרה. עוד קבע בית המשפט כי מועד החיוב במס נגזר ממועד כריתתו של הסכם הפשרה ב-2010.

ט. בית המשפט הצביע על כך שבהתאם להסכם 2002, התשלום בו התחייבה ידידים אינו נגזר מהיקף השירותים שהתחייבה המערערת לספק, אלא מהיקף הפרמיות שגבתה מנוף מחברי הסתדרות המורים שהצטרפו לתכנית הפנסיה. הוער, כי בהסכם הפשרה צוין מפורשות שהסכום אותו התחייבה מנוף לשלם כולל מע"מ, אך למרות

טענת המערערת שאינה חייבת במע"מ, היא לא החזירה את סכום המע"מ למנוף. דבר זה, כך נאמר, מעיד על טעם לפגם בטענותיה.

י. מכאן הערעור הנוכחי.

הערעור

יא. בבסיס ערעורה, טוענת המערערת, כי הסכום ששולם לה בהתאם להסכם הפשרה, 13.7 מליון ₪, מהווה תמורה בגין הימנעות ממתן שירות עתידי, וכי קביעת בית המשפט המחוזי שהסכום מהווה ויתור על זכות שניתנה לה בהסכם 2002 – שגויה. המערערת נסמכת על הסכם 2002 להוכחת טענתה, בנימוק כי הדברים נלמדים מלשונו המפורשת של הסכם 2002, לפיה אחוז אחד מהפרמיות ישולם בתמורה לשירותים שתספק. בהקשר זה טוענת המערערת, כי ברי שהזכות לקבל 1% מן הפרמיות היא תמורה בגין השירותים שהתחייבה לתת, שכן פרשנות אחרת תוביל למסקנה שבהסכם 2002 קיבלה זכות חוזית "במתנה" ובלא כל תמורה מצידה, מצב שאינו סביר.

יב. יתר על כן, נטען כי קביעת בית המשפט לפיה הסכום אינו תמורה בגין מתן שירותים, מובילה לכך שלידידים לא היתה יכולת אכיפה להתחייבות שניתנה לה בסעיף 3 להסכם 2002 – קביעה שאינה מתקבלת על הדעת. לשיטת המערערת, אי עמידה בהתחייבויותיה היתה מקימה הפרה חוזית של ההסכם, אשר מעניקה לידידים אפשרות לתבוע אכיפה או פיצוי בהתאם לחוק החוזים. לסיכום טענה המערערת, כי ככל שלא תתקבל עמדתה וייקבע כי הסכם הפשרה הוא הסכם למכירת זכות (קבלת 1% מהפרמיות), נמסרה הזכות כבר בשנת 2002 ולא במועד כריתת של הסכם הפשרה. מאחר שהחוק קובע כי מועד החיוב במס יהא במועד מסירת הזכות ואינו תלוי במועד קבלת התמורה (או בשאלה האם התקבלה התמורה אם לאו), מועד החיוב במס חלף עם כניסת הסכם 2002 לתוקף ביום 1.12.02. על כן, לשיטת המערערת, ניתן היה להוציא את השומה עד שנת 2007 לכל המאוחר, ומאחר שהדבר לא נעשה, אין לחייבה בתשלום המע"מ.

טענות המשיב ותגובת המערערת

יג. המשיב סומך ידו על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לטענתו, התשלום שקיבלה המערערת חייב במע"מ, כפי שגם הוסכם מפורשות בהסדר הפשרה, מאחר שניתן בגין מכירת זכות חוזית שהיתה נתונה לה, ועל כן מדובר במכר המצוי בגדר "עסקה חייבת" בהתאם לחוק מס ערך מוסף. לטענת המשיב, חלק ניכר מן הערעור

מופנה כנגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי בהן אין מקום להתערב, שכן הללו מנומקות ונתמכות בראיות. נטען, כי הסכם 2002 העניק למערערת זכות חוזית לקבלת תמורה מחברת ידידים, בין אם ניתן על ידיה שירות בין אם לאו. לשיטת המשיב, הסכם 2002 לא זו בלבד שלא חייב את המערערת במתן השירותים, אלא שבפועל, במועד חתימת הסכם הפשרה גם לא יכלה המערערת לתת את השירותים שהתחייבה לספק באותו מועד, שכן המערכת אותה התחייבה להקים כלל לא הוקמה, וכן מאחר שהתחייבה התחייבויות סותרות כלפי חברות נוספות.

יד. לטענת המשיב, חזקה על המערערת שלא היתה חותמת על נוסח הסכם הקובע מפורשות כי הסכום שמקבלת כולל מע"מ אילו היתה בטוחה שאינה מחויבת בכך, וזאת בפרט נוכח העובדה שקיבלה ליווי משפטי שוטף. המשיב הזכיר כי גובה התשלום חושב על בסיס מכירתה של זכותה החוזית העצמאית לקבלת התמורה ליתרת תקופת הסכם 2002, ללא תקופת האופציה. כן נטען, כי מועד המיסוי נגזר מכריתת הסכם הפשרה המהווה עסקה חדשה, ולא ממועד הסכם 2002.

יה. בתגובה לסיכומי המשיב, טענה המערערת כי ככלל, הטענה שהערעור מופנה כנגד קביעותיו העובדתיות של בית המשפט אינה נכונה. המערערת אינה חולקת על קביעותיו העובדתיות של בית המשפט, אלא על סיווגם המהותי של הסכם 2002 והסכם הפשרה – ועל כן מדובר בשאלות משפטיות מהותיות, או לכל היותר שאלות מעורבות של משפט ועובדה.

הדיון

יו. בדיון בפנינו ביום 18.1.16 חזר בא כח המערערת על טענותיו, וכן טען כי בית המשפט המחוזי לא נתן דעתו לשאלת התמורה בהסכם 2002. לטענתו, מקביעות בית המשפט המחוזי עולה שבהסכם 2002 נקבע שלמערערת זכות לקבל אחוז אחד מהתגמולים בלא חיובה ליתן תמורה לכך – תוצאה העומדת בסתירה לכלל היגיון כלכלי ועסקי. כן חזר על טענתו כי הטענה שמדובר בעסקת מכר חוזר אינה סבירה, שכן מנוף לא קיבלה לידיה דבר בתמורה לתשלום של 13.7 מליון ₪. עוד טען, כי העובדה שההסכם מציין קיומו של מע"מ אינה מלמדת בהכרח על כך שאכן יש להטיל מע"מ על העסקה.

יז. מנגד, טענה באת כוח המשיב כי כדי לקבוע היש למסות את העסקה, הבדיקה הרלבנטית היא בדיקת הסכם הפשרה, ולא בדיקתו של הסכם 2002, כפי שמבקשת

המערערת לטעון. צוין כי המערערת לא יכלה ליתן שירותים לידידים ומנוף במועד הסכם הפשרה, וזאת מאחר שמכרה את המערכת לגורם אחר, ועל כן הטענה כי מדובר בפיצוי על מתן שירותים עתידיים שנמנעו ממנה לתת אינה יכולה לעמוד. עוד נטען, כי מאחר שלמנוף אין יכולת לקבל החזר בגין המע"מ, העובדה שבהסכם נכתב כי הסכום כולל מע"מ היא קריטית בנידון דידן, המצביעה על כך שהיה ברור לכל, כי מדובר בעסקה חייבת במע"מ; זאת, בפרט שעה ששני הצדדים להסכם היו מיוצגים.

הכרעה

יח. לאחר בחינת טענות הצדדים, לא מצאנו מקום להתערב בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, ובידינו לאמצו ביסודו מטעמיו, בגדרי תקנה 460(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984; אך נוסף דברים קצרים. בית המשפט בחן את שני ההסכמים בהתאם לנסיבות המקרה ולמכלול העדויות שעמדו בפניו, והגיע למסקנה מבוססת, כי תכלית התשלום עליו הוסכם בחתימת הסכם הפשרה לא היתה פיצוי על שירותים שנמנעו מן המערערת ליתן, אלא תשלום בעבור הזכות אשר היתה בידיה - לקבלת אחוז אחד מתגמולי הפנסיות של מנוף. בסופו של יום, מדובר בענייננו על פרשנותו של הסכם הפשרה בהתאם לכוונת הצדדים ונוכח נסיבות המקרה. ונזכור: כלל גדול בדיני המס הוא החתירה למס אמת, תוך הגינות כלפי כולי עלמא, ואחת מאמות המידה לכך היא התבוננות בקרביה של הפרשה לאמיתם; ראו - מני רבים - ע"א 1527/97 אינטרביילדינג חברה לבנין בע"מ נ' פקיד שומה ת"א 1, פ"ד נג(1) 699, 719 מפי השופט אריאל: "תשלום מס אמת הוא נשמת החוק ותכליתו" (שם נאמרו הדברים בהקשר מס הכנסה, אך כמובן אין הבדל בעיקרון כשהמדובר במע"מ); במקרה דנא "כוכב צפון" זה של מס האמת ההוגן, מורה בבירור לעבר התוצאה שהגיע אליה בית המשפט קמא.

יט. אין חולק, כי בהסכם 2002 ניתנה הזכות למערערת לקבל 1% מהפרמיות, בלא תלות בהיקף השירותים שתספק לידידים ומנוף. אכן, כפי שטוענת המערערת, נוסח הסכם 2002 קובע כי זכות זו ניתנת "בתמורה להתחייבויות י.א.נ.י...". עם זאת, כפי שיובהר להלן, מכך - כעולה מן הנתונים - לא ניתן להסיק כי הסכום שנקבע בהסכם הפשרה, משמש תשלום בעבור השירותים שלא ניתנו על ידי י.א.נ.י, כטענת המערערת; ולעניין זה צדק בית המשפט קמא.

כ. מן התיק עולה - ונדמה שאין חולק על כך - כי המערערת היתה נכונה מעיקרא למלא אחר התחייבויותיה, והיו אלה ידידים ומנוף שנמנעו מקבלת שירותיה (ככל

הנראה לאחר רכישת מנוף על ידי הראל חברה לביטוח). כך, כתבה גב' אנטלר, מנכ"לית המערערת למשיב במכתבה מיום 9.11.10:

"השירותים שניתנו על ידי י.א.נ.י לידידים בתחילת התקופה מחתימת ההסכם ועד למכירת ידידים להראל (29.7.2004 – א"ר) הסתכמו בסדרת ישיבות אפיון של המערכת העתידית ולא השתכללו לשלב הקמת המערכת למורים ומערכת שכזו מעולם לא הוקמה על ידי י.א.נ.י.

מיום רכישת הראל את ידידים פעלה הראל להתנער מההסכם וסירבה לקבל כל שירותי י.א.נ.י למרות פניותיה של י.א.נ.י לתת שירותים כאמור." (ההדגשה הוספה-א"ר)

כא. למנוף ניתן רק חלק קטן מן השירותים, והמערכת אותה התחייבה המערערת להקים לא הוקמה. במצב זה, בו לא הסתייע מתן השירותים על ידי המערערת, מימשה המערערת, מבחינתה, את חלקה בהסכם. כפי שטענה המערערת, סעיף 5 להסכם 2002, נועד להגן עליה בקבעו כי גם במצב בו היקף השירותים שיסופקו על ידה יצומצם, תמשיך ותקבל את אחוז הפרמיות למשך כל תקופה ההסכם, קרי, למשך תקופה של 20 שנה עם אופציה לחמש שנים נוספות (וראו סעיף 19.19 להודעת הערעור).

כב. למען הסר ספק, יובהר כי המערערת לא קיבלה "מתנה" בהסכם 2002. המערערת קיבלה זכות חוזית, ומנגד, התחייבה להעניק את שירותיה. ואולם, ככל שהצד השני להסכם הוא שמנע את אספקת השירות לו התחייבה, או שהשירות התייתר מסיבה כזו או אחרת, נותרה בעינה הזכות החוזית כהתחייבות של מנוף אל המערערת, וזאת נוכח האמור בסעיף 5 להסכם, לפיו הוסכם כי התמורה למערערת תשולם בלא שהצד האחר יוכל להקטינה בשל טענות בדבר היקף העבודה או טיבה. באופן זה, אין לומר שהסכם 2002 העניק לה "מתנה" – אפשרות שאכן עלולה לגרום ל"הרמת גבה" מסוימת בעולם העסקי – אלא שנתן לה כרית ביטחון, על ידי קביעה כי גם אם יזדקקו לשירותיה בהיקף מצומצם, ואף אם בסופו של יום לא יזדקקו להם כלל (לאחר תקופה מסוימת או אפילו מיד עם כריתת ההסכם), עדיין תמשיך לקבל את אחוז הפרמיות המובטח.

כג. ניכר כי גם המערערת סברה, כי נוכח ההסכם, זכותה לקבל את כספי התגמולים אף מבלי שניתנו על ידיה שירותים, ועל כן שבה ופנתה במהלך השנים לידידים ומנוף על מנת שיעבירו כספים אלה. כך לדוגמה, בסעיף 26 לבקשתה למינוי בורר כתבה המערערת כי: "בין השנים 2007-2009 פנתה י.א.נ.י ב-3 הזדמנויות שונות וביקשה

מידידים הולדינג לשלם לה מקדמות על חשבון הכספים המגיעים לה על פי ההסכם, עד שישולם מלוא סכום התמורה על פי ההסכם". זאת – הגם שבשנים אלה, כלל לא הוענקו שירותים לידידים ולמנוף. דרישות נוספות לתשלום שלחה גם בהמשך, וכפי שכתבה בסעיף 32 לבקשת הבוררות: "בגמר הכנת התחשיב שלחה י.א.נ.י ביום 3.2.10 מכתב דרישה לתשלום, המבוסס על נתוני הגביה שהומצאו לי.א.נ.י ולפיהם זכאית י.א.נ.י לקבל מידידים סך של 888,317 ₪". דרישה זו, התבססה על חישוב שנערך בהתאם לכספי הפנסיות אותן קיבלה מנוף, ובמנותק מהשאלה האם נתנה שירותיה למנוף ולידידים.

כד. גם העובדה שמכרה את הפלטפורמה ששימשה אותה ללקוחות אחרים (קבוצת נס) כבר בשנת 2003, כמחצית שנה בלבד לאחר ההתקשרות בהסכם 2002, היא ראייה נוספת לבטחונה בכך, שאת כספי הפרמיות זכאית היא לקבל כך או אחרת.

כה. מן האמור עולה, כי המערערת עצמה סברה במהלך השנים, שתשלום אחוז מן הפרמיות הוא תשלום המובטח לה כזכות עצמאית, שאינה תלויה במתן השירותים.

כו. יוער עוד, כי הסכם הפשרה נולד לאחר שהמערערת לא קיבלה את התשלומים להם היתה זכאית ופנתה בבקשה למינוי בורר. פנייתה למינוי בורר הוגשה חרף העובדה שכלל לא נתנה שירות. תביעה זו לא הוגשה בשל רצונה לספק את שירותיה, אלא מאחר שדרשה את הכספים שהובטחו לה:

"ת. עניינית היה לי חוזה ורציתי להביא לבוררות את מימוש החוזה. מימוש החוזה אמר אחוז מהפרמיות."
(עמ' 8 לפרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי, מפי העדה נגה אנטלר, מנכ"לית המערערת; ההדגשה הוספה)

כז. בסופו של יום, נראה כי פרשנותו של בית המשפט המחוזי לחוזה, לפיה המערערת מכרה למעשה את הזכות שניתנה לה בהסכם 2002, תואמת את נסיבות העניין כמו גם את לשונו של הסכם 2002, ואין מקום להתערב בה. כך גם באשר למועד החיוב במס והוצאת השומה. הדיון איפוא אינו בדבר הזכות שקיבלה המערערת מכוח הסכם 2002 (זכות שביססה את אפשרותה לתבוע את מנוף וידידים), אלא בדבר מכירת הזכות וויתור עליה - מכירה שהתבצעה בכריתת הסכם הפשרה. הסכם הפשרה הוא העסקה אשר עמדה על הפרק בנוגע למע"מ, ועל כן המועד לחיוב במס נגזר ממנו. מועד "מסירת הטובין" הוא מועד מסירת הזכות שמכרה המערערת, קרי, מועד חתימתו של הסכם הפשרה, והוא מגבש גם את היות הנושא "עסקה" כמשמעותה

בסעיף 1 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975, מונח הכולל מכירת "נכס", שעניינו "טובין או מקרקעין" וטובין כוללים "זכות, טובת הנאה, ונכסים בלתי מוחשיים אחרים." (וראו ע"א 118/86 רוזין נ' מנהל המכס ומס ערך מוסף תל אביב, פ"ד מג(1) 837, 841-844 (1989) בפסק דינו של הנשיא שמגר).

כח. לכך מתווסף האזכור המפורש של מע"מ בסעיף 3 להסכם הפשרה, הנזכר הן בקשר לסכום הפשרה בספרות והן במלים. ברי כי מטעמי זהירות הוכנס (שמא מטעם מנוף) אזכור מע"מ כדי להסיר ספק. מכאן ניתן ללמוד לכאורה שאפשרות המע"מ היתה נהירה לצדדים, אף כי אין דופי בכך שהמערערת קיוותה שלא לחוב בו; לסכום זה גם לא הוצאה חשבונית והוא לא הושב למנוף, כפי שציין בית המשפט קמא.

כט. עלינו לאחוז את השור בקרניו: גם אם אפשר להבין את מאמצי המערערת לקשור את סכום הפשרה מ-2010 לשירותים שהובטחו ב-2002, הדבר לא יצלה, שכן הן בהתנהגות הצדדים, לרבות המערערת (במכירת הפלטפורמה ב-2003), והן במציאות העובדתית שנוצרה, הסכם הפשרה הוא עוגן ההתייחסות בנידון דידן, ולגביו חל חיוב מע"מ. לדידי יישום דיני המס צריך להתאפיין בהגינות כלפי כולי עלמא (ע"א 10011/07 פור נ' פקיד שומה אשקלון, פסקה י"ז (2010)), ופעמים יפול הפור לכאן ופעמים לכאן, על פי הנסיבות. כשם שאין לצאת מהנחת "צדקה מתמדת" של הנישום או העוסק, שתשוקתו לשלם מטבעה נמוכה – אין לצאת מהנחת "צדקה מתמדת" של הרשות, שיעדה ושליחותה לגבות מסים. רעיון "מס האמת" ההוגן הוא עמוד הענן ועמוד האש, ובמקרה דנא נעה המטוטלת לעבר הצדקת החיוב.

ל. נוכח האמור, איננו נעתרים לערעור. המערערת תשלם את המע"מ הנדרש בהתאם להחלטת המשיב ותשא בהוצאותיו בגובה 10,000 ₪.

המשנה-לנשיאה

השופטת ד' ברק-ארז:

אני מסכימה.

שופטת

השופטת ע' ברון:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינו של המשנה לנשיאה א' רובינשטיין.

ניתן היום, ו' באדר א התשע"ו (15.2.2016).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

המשנה לנשיאה